

عنوان مقاله:

زبان کاوی چکامه طلایی سید حمیری بر اساس نقد فرمالیستی

محل انتشار:

فصلنامه هنر زبان، دوره 4، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عباس اقبالی - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه کاشان، کاشان، ایران

روح اله صیادی نژاد - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه کاشان، کاشان، ایران

خلاصه مقاله:

سیدحمیری از جمله شاعران آیینی سراسر است که برای تبیین حقایق تاریخی، در عین حال که بر خردورزی و عقلانیت تکیه دارد، از زبان احساس نیز بهره می برد. او هنرمندانه، فرم را دستمایه ی آفرینش مفاهیم و مضامین جدید قرار می دهد، به گونه ای که توجه شنونده را می رباید و معنای مورد نظر خود را در ذهن وی تثبیت می نماید. سروده های خویش را بر سهل ممتنع که سازه ی هنری نیرومندی است، بنا می نهد. نگارندگان در این جستار برآنند تا با مطالعه ی کیفی و در پیش گرفتن روش نقد زبانی، چکامه طلایی سیدحمیری را بررسی نمایند. دستاورد تحقیق بیانگر آن است که سید حمیری با استفاده از ظرفیت موسیقایی بحر کامل، به وحدت حال و تجربه ی روحی نایل می آید. ضرب آهنگ و خوش نوایی این چکامه حاصل پاره ای از تکرارهای آوایی است که نشان از گزینش آگاهانه ی خالق این اثر هنری دارد. وی با بهره گیری از تکرارهای نامریی و واژه هایی که از طول موج صوتی یکسان برخوردارند، لذت صوتی و شنیداری را برای خواننده پدید می آورد تا به شعر خویش تنوع و زیبایی ببخشد. سید حمیری در سطح معنایی شگفتی آفرین است. وی با استفاده از زبانی که رام دستان اوست، به رغم رویکرد هنرمندانه ی وی به هنجارگریزی و احیا و ساخت ترکیبات نو، همانند دیگر شاعران آیینی، روح معنا را به پای تندیس فرم، قربانی نمی سازد.

کلمات کلیدی:

فرمالیسم، زبان شعر، چکامه طلایی، سید حمیری، توازن، هنجارگریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/993825>

